

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1983
FORFATTER:	J. H. Bogh
TITEL:	Bjert Kommune 1933 – 41
KORT RESUME:	Kommunale forhold i Sdr. Bjert 1933 – 41

Bjert kommune 1933–41

– erindringer fra 1946

Af J. H. Bogh

Når man vil have et overblik over kommunens styrelse og forhold i de senere år, er det naturligt at begynde med 1933, året da de nye forsorgslove begyndte at virke. Skatteudskrivningen var da 76.000, der betegnede et minimum, og som også viste sig at give underskud, så der måtte tages et ekstra kvartal. Socialreformen var

i sig selv god nok, men det viste sig hurtigt, at administrationen tog fart, og det var princippet for udgiftens fordeling, der var årsagen, idet man kom til det resultat, at hvis man ikke selv havde udgifter at føre i regning, så kom man til at betale alle de andres udgifter. Der var da ikke andet at gøre end at se at følge med i stigningen,

og så satte alle udgiften op for alle.

At resultatet var en skattestigning, er ligetil, så nu ligger udskrivningen på 123.000. Dertil kommer endvidere, at der betales ca. 20.000 til udligningsfonden, som igen betaler nogle dele af kommunens udgifter, så da skatten til udligningsfonden og refusi-

Bjert sogneråd 1937–1943. Fra venstre mod højre: O. Dall, O. Ravn, C. Schmidt, S. Fuglsang, J. H. Bogh, P. Eeg, O. Fynboe, P. Juhl, J. Kyed, Th. Thomsen, J. Strårup, J. Falk.

onen derfra for vort vedkommende er omtrent lige, er kommuneskatten i realiteten disse 20.000 højere, og stigningen i virkeligheden i de otte år omtrent 100 pct. i skat.

Der er dog det lyspunkt, at en del af stigningen er bleven tilbage i form af kassebeholdning, idet de meget store forskud, som kommunen fik fra staten, medførte nødvendigheden af en meget stor kassebeholdning, idet man ved afslutningen af et regnskabsår havde mellem 40.000 og 50.000 tilgode hos staten for udlæg til aldersrente, forsorg, invaliderente m. m., og selvfølgelig er de 80.000, der overføres ved regnskabsafslutning ikke penge, der ligger i konanter i kassen.

Når stigningen ikke er bleven større end den er, for skattens vedkommende, skyldes det i første række, at sognerådet har disponeret meget forsigtigt, og man vil måske sige, at der heller ikke er nået noget til gavn for beboerne og de opgaver, der normalt er stillet et sogneråd.

Der har jo været mer end nok fremme til behandling i den tid, f. eks. planen om en ny vej gennem kommunen, der har været diskuteret frem og tilbage, uden at der har været resultater at se.

For øjeblikket ligger der et forslag inde i vejdirektoratet, der er vedtaget af et flertal af sognerådet, men som ikke kan få godkendelse derinde. Måske er der heller ikke penge til det nu.

Skolevæsenet har været planlagt, men strandede på at man mente, det blev for dyrt, og nu er man ved at gå tilbage til den gamle ordning med tre skoler, som den er, af hensyn til længden af skolevejen for mange af børnene.

Alderdomshjemmet er efterhånden tømt for beboere, og det ser ikke ud til, at der kommer nye til. Det er ikke godt, og sognerådet har vedtaget at bygge et nyt og

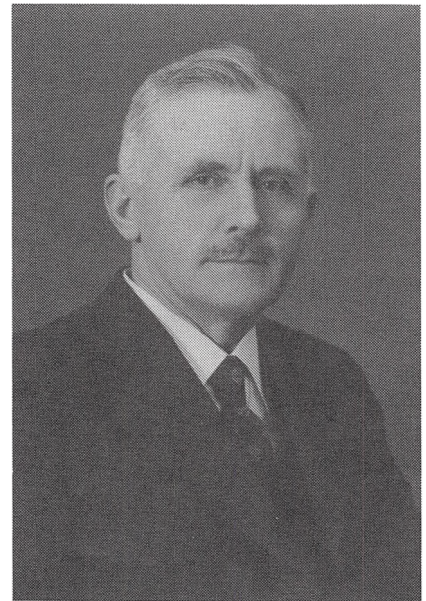
sælge det nuværende eller flytte en del af det. Amtsrådets samtykke mangler dog endnu. Det er selvfølgelig altid rarere at bruge penge til gode ting end at nægte at bruge dem og blive ved det gamle, der er det billigste, men skal der bygges, bliver det dyrt, og regningen kommer bagefter til kommunen og derfra til skatteyderne. Er man så villig til at betale, hvad det koster? Og vil tiden, der kommer, blive sådan, at skatten kan betales?

Eftersom man i lovgivningen og administrationen har udbygget det princip, at der fra de fælles kasser som udligningsfonden, refusionsforbundet, vejfonden og motorskatten, fås tilskud til mange af de udgifter, som en kommune med større eller mindre nødvendighed påtager sig, f. eks. skolevæsen, vejvæsen og forsorg af alle slags, er det ligetil, at sognerådet må tage alle disse tilskud så stærkt med i overvejelserne, at det kan blive til en spekulation i tilskud, og derved vil kommunens egne udgifter selvfølgelig også stige, så det bliver umuligt at fastholde et lavt udgiftsniveau.

Selvfølgelig vil det kunne mærkes i en kommune, om et sogneråd forstår at give penge ud og skaffe tilskud til alt muligt. Der laves forskellige ting, som koster store penge, disse giver arbejde og fortjeneste til mange i kommunen, og når foretæget er færdigt, er der i nogle tilfælde skaffet en varig værdi for beboerne.

Spørgsmålet er da ikke mere, om man har råd til at afholde udgifterne, men om man ved at holde sig tilbage må se på, at andre deler kagen, som man til syvende og sidst selv har været med til at betale.

Det medfører også, at kommunens selvstyre går fløjten, idet man for at få tilskud altid skal rette sig efter ministerier og andre autoriteter i alt hvad angår planernes udførelse, hvorved

Sognerådsformand J. H. Bogh.

selvfølgelig de lokale ønsker i høj grad trænges i baggrunden.

— — —

Foranstående, der blev skrevet i anledning af opfordring fra en avis, blev aldrig indsendt, da jeg ikke kunne lide at lægge kommunens indre forhold blot i en avis. Nu, fem år senere, har det måske interesse som træk fra en svunden tid.

Binderup, den 21. september 1946

(sign) J. H. Bogh

Disse erindringer er venligst udlånt til Koldingbogen af Bodil Bogh.